

[1]

A Jaume Duró i Pifarré, arquitecte

Imatge:

Autor: Daniel Sánchez Blasco

Fa pocs dies, en una reunió d'amics, va sortir el tema de l'edat. Un d'ells em va preguntar què es el que jo creia que era el pitjor d'arribar a l'ancianitat i, sense cap dubte, vaig contestar-li això:

¿Quan un amic ens deixa, moltes vivències comunes i un tros de nosaltres mateixos se'n van amb ell; per tant, per a mi, el més dolorós de fer-se gran és quan van desapareixent els amics íntims?

Jaume, a partir d'ara segur que continuaré parlant amb els pocs amics que em queden (tu, a molts d'ells els coneixies), però respecte el que tu vares sentir aquella tarda a Chicago quan vas ser nomenat president de la UIA, les nostres converses secretes a Brussel·les i a l'Avinguda de la Castellana número 12 de Madrid, intentant reorganitzar el CAE, i tantes i tantes altres peripècies comunes al COAC al voltant dels arquitectes i l'arquitectura ja mai més podré comentar-les amb ningú.

Jaume, estic segur que la gran majoria de familiars i amics que ens hem assabentat que ens

has deixat coincidim que, a prop teu, s'aprenien infinitat de coses. Però crec que la qualitat teva, al marge de tots els teus múltiples mèrits i càrrecs que varen ésser molts (president de la UIA, del CAE, del CSCAE, degà del COAC, membre honorífic de la Society of American Registered Architects, Premi FAD i moltíssimes altres distincions), ens arribava amb més força perquè sobresortia per damunt de totes les altres i, amb el temps, va destacar moltíssim: la teva profunda i total honradesa. Des del meu punt de vista, aquesta era la teva gran virtut, la particularitat que et va fer singular. A mi, després de passar tantes hores plegats, em queda l'esperança de que un petit tros d'aquesta honorabilitat teva a què estic al·ludint hagi arrelat dins meu.

Jaume, hem estat junts a molts indrets i, en les nostres infinites converses, sempre parlàvem de tot. Lletres i ciències, arquitectura, art en general i temes religiosos, polítics i científics però, cal dir-ho, sempre ho fèiem amb el màxim interès i severitat i, al final, en la majoria de temes sempre estàvem d'acord. Però, ara fa un parell de mesos a la carretera de Sarrià (a casa teva), quan et vaig preguntar com et senties, fent ús de la teva sinceritat em vares contestar que no només estaves convençut (ja de manera definitiva) de l'existència d'una força superior: Déu, sinó que, a més, ja estaves preparat per reunir-te amb ell. Aquell dia (la nostra última conversa cara a cara) vaig estar a punt d'enfonsar-me però, en veure't tan ferm, ho vaig poder defugir.

Jaume, entre aquells llunyans dies del segle passat, jo de president i tu de secretari de la Junta de Govern de la Demarcació de Barcelona del COAC, fins ahir quan la teva filla Maria m'escrigué per WhatsApp que ens has deixat, han transcorregut les nostres vides. Aquelles èpoques estan molt lluny del cel blau que avui il·lumina Barcelona però, com si això del temps i l'espai no tingués res a veure amb nosaltres, jo, i moltíssims altres arquitectes d'arreu del món, agraïts, et continuarem estimant.

Jaume, avui, que junt amb familiars i amics et ploro, sento dins el meu cor una ràbia especial. L'arquitectura de la meua vida perd un pilar molt important; un element bàsic que, com ja he esmentat abans, simbolitzava l'equilibri, la intel·ligència i l'honradesa. Per tant, pensar que a partir d'ara m'hauré d'acostumar als teus silencis, se'm fa molt costa amunt.

Jaume, descansa en pau!!!

Jordi Querol

Cerimònia de comiat

El funeral serà el dilluns 18 de març a les 12 h al Tanatori de les Corts (Av. de Joan XXIII, 17 de Barcelona)

17/03/2024

[Tornar](#) [2]

Copyright@ Col·legi d'Arquitectes de Catalunya : <http://coac.arquitectes.cat/es/node/30728>

Links:

[1] <http://coac.arquitectes.cat/es/node/30728>

[2] <http://coac.arquitectes.cat/es/javascript%3Ahistory.back%281%29>